

РЕШЕНИЕ

№ 25997

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Жана Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4350** по описа за **2026** година докладвано от съдия Жана Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 69547/05.03.2026г. от Началник отдел „Оперативен контрол и контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ (АПИ), чрез пълномощник Г. Н. – главен юрисконсулт против Решение № 477/10.02.2026г. по АНД № 20231110207151 по описа за 2023г. на Софийски районен съд НО, 133-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 8133/18.04.2023 г., издадено от В. Б. А. - началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от Закона за пътищата (ЗП) на В. К. Ш. с [ЕГН], за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от ЗП, вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал. 1 и ал. 2, и чл. 37, ал. 1, т. 1, предл. 1 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извън габаритни и/или тежки ППС е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2500,00 /две хиляди и петстотин/ лева.

В жалбата касаторът твърди, че решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Излага подробно изложени доводи, че нарушението е безспорно установено, като в хода на проведеното административно-наказателно производство са спазени процесуалните правила. Неправилен намира изводът на СРС, относно определянето на

отговорното лице за извършеното нарушение. Твърди, че СРС в противовес със задължението му не е изяснил всестранно и в пълен обем всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, като не е събрал доказателства, които би следвало да разобличат извършителя на нарушението или да отегчат неговата отговорност, както и такива които са в насока да смекчат отговорността му или да го оправдаят. По тези съображения, подробно мотивирано, се иска решението да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което НП да бъде потвърдено. В условията на евентуалност се иска делото да бъде върнато на СРС за преквалифициране на основанието, с оглед налагане на наказание, по-благоприятно за дееца по ЗДвП, по арг. чл.3, ал.2 от ЗАНН, съгласно Тълкувателно решение №8 от 16.09.2021 г. на ВАС по т.д.№ 1/2020 г., ОСС I и II колегия, във връзка с ТП №2/08.10.2025 г., по т.д.№ 5/2023 г., на ВКС и ВАС и решение на Съда на Европейския съюз от 07.10.2010г. по дело C-382/09. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност, в случай че е налице претенция за присъждане на адвокатски хонорар като разноски от страна на ответника. В съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Н. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение по преценка на съда.

Ответникът - В. К. Ш., редовно призован не се явява лично и не се представлява.

Представителят на СГП счита касационната жалба за основателна и иска същата да бъде уважена. Административен съд София-град, XV касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Предмет на касационно оспорване е Решение № 477/10.02.2026г. по АНД № 20231110207151 по описа за 2023г. на Софийски районен съд НО, 133-ти състав. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл. 210, ал. 1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл. 211, ал. 1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл. 63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл. 218 във вр. с чл. 220 от АПК /.

Касационният съд счита, че оспореният съдебен акт е постановен по допустима и редовна въззивна жалба от компетентния съд в надлежен състав, което определя неговите допустимост и действителност. Териториалната компетентност принадлежи на Софийски районен съд, който е родово компетентен съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗАНН.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

След анализ и преценка на доказателствата по делото, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че „ВИКТОРИЯ ТРАНС - 2007“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е собственик на товарен автомобил марка „М.“, модел „Актрос“, с рег. [рег.номер на МПС] .

На 17.03.2023 г. в 15:17 часа, на път II-18, км 33+600, преди разклона за [улица], В. К. Ш. е управлявал и извършвал превоз на товари - пясък за бетон, според експедиционната бележка с МПС с четири оси, с две управляеми оси, марка „М.“, модел „Актрос“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „ВИКТОРИЯ ТРАНС - 2007“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], без разрешение за

дейности в рамките на специалното ползване на пътищата (Разрешително), съгласно изискванията на чл.8, ал.1-2 от Наредба №11/03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/ или тежки ППС. Чрез измерване, извършено с електронна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС модел DFW-KR № 118844, преминала надлежна последваща проверка и ролетка № 1304/18/5 м, било констатирано, че при измерено разстояние между осите 1,38 метра, сумата от натоварването на ос на двойната задвижваща ос на МПС било 25,515 тона, при максимално допустимо 19 т, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ от Наредбата, като е установено 6,515 тона превишаване над максимално допустимото.

Съставен е АУАН №0009466/17.03.2023г. за извършено нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата /ЗП/ вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ вр. чл. 8, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Наредба 11/03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, въз основа на който на основание чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от ЗП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 500 лева с обжалваното НП №8133/18.04.2023г. издадено от В. А. - началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ

Горната фактическа обстановка СРС е установил от приобщените по делото писмени и веществени доказателства.

С оспореното Решение № 477/10.02.2026 г. по НАХД № 7151/2023г. на СРС, 133 състав, е отменено Наказателно постановление № 8133/18.04.2023 г., издадено от началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при АПИ. СРС е изложил мотиви, че съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025г. на ОСС от НК на ВКС по тълк. д. № 5/2023г., Първа и Втора колегия на ВАС, водачът на тежко ППС, когато не е собственик на същото или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза, а извършва единствено фактическите действия по неговото осъществяване въз основа на задълженията си по трудов договор, сключен с някое от тези лица, следва да отговаря само по чл.177, ал.3, т.1 от ЗДвП за допуснатото нарушение на чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП и не носи отговорност по чл.53, ал. 1, т.2 от ЗП за нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“ от ЗП.

С ТП №2/08.10.25г по т.дело №5/23г на ВАС и ВКС е прието, че „ Водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза“

Настоящата съдебна инстанция приема за верен извода на СРС, че съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 08.10.2025г. на ОСС от НК на ВКС по тълк. д. № 5/2023г., Първа и Втора колегия на ВАС, В. К. Ш. е водач по трудов договор, не е собственик на ППС или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза, поради което не е административно-наказателно отговорно лице по повдигнатото му обвинение за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“, пр. 2 от ЗП вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. „в“ вр. чл. 8, ал. 1 вр. чл. 37, ал. 1, т. 1, пр. 1 от Наредба 11/03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, вмениящо забрана за движение на тежки ППС без разрешение (Разрешително) за превишаване на максимално допустимите норми по раздел II от Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за дейности от специалното ползване на пътищата на администрацията, управляваща пътя (АПИ).

В конкретния случай от тълкувателното постановление се обосновава извод за незаконосъобразност на процесното наказателно постановление поради нарушение на

материалния закон, тъй като настоящият ответник, който е единствено водач на ППС-то, с което е извършван превоза, установен в хода на въззивното производство от приложения към АНП пътен лист, не може да носи административно-наказателна отговорност за това нарушение по реда на Закона за пътищата. В качеството му на водач, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, същият следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП за допуснато нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП. При това положение се налага извод, че незаконосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на ответника на основание чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр.2 ЗП, което е основание за отмяна на процесното наказателно постановление. Като е достигнал до този извод, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено. Настоящата инстанция потвърждава извода за отсъствие на компетентност на органите на АПИ, която се извлича както от чл. 189, ал. 12 от ЗДвП, в редакцията му към датата на издаване на наказателното постановление, където са регламентирани изчерпателно административно-наказващите органи, които могат да издават наказателни постановления по Закона за движение по пътищата, сред които не са органи на АПИ, така и от разпоредбата на чл. 189е от ЗДвП, в редакцията ѝ към датата на издаване на наказателното постановление, където е уредена компетентността на председателя на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него лица да издават наказателни постановления, но само за нарушения по чл. 179, ал. 3-Зв от ЗДвП. Анализът на тези норми несъмнено води до извод, че както към датата на установяване на нарушението, така и към датата на издаване на наказателното постановление органи на АПИ не са сред компетентните органи, които могат да санкционират нарушения като процесното по ЗДвП. Допълнителен аргумент в подкрепа на извода за липса на компетентност на органи на АПИ е фактът, че чл. 189е от ЗДвП е изменен с ДВ бр. 64/2025 г., в сила от 07.09.2025 г., и нарушението на чл. 177, ал. 3, т. 1, във вр. с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата е въведено като нарушение, за което председателят на Управителния съвет на АПИ или оправомощени от него длъжностни лица могат да издават наказателно постановление. Това означава, че преди 07.09.2025 г. те не са имали такива правомощия.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от касатора касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, настоящият съдебен състав приема, че оспореното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде потвърдено и да бъде оставено в сила.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски възниква за ответника по касация, но последният не претендира такива, поради което и не следва да му бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 477/10.02.2026 г. постановено по АНД № 7151/2023г. по описа на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

